

Ellenkezőleg!

JÓ KIFOGÁST TALÁLT KOSTA ČAVOŠKI belgrádi egyetemi tanár, hogy lejárassa a Vajdaságot és a vajdasági nemzeti kisebbségeket. Elővette a majdani vajdasági alkotmánynak (vagy alaptörvénynek) a tervezetét – amely még semmilyen hivatalos jóváhagyást nem kapott, de még csak nem is került teljes egészében a nagy nyilvánosság elé -, és megbotránkozásának adott kifejezést a Književne novine c. belgrádi lapban. Mi bántja Čavoškit? Elsősorban a nemzeti kisebbségek egyenjogúsítása, amit ő úgy állít be, hogy a Vajdaságban a szerbség alá lesz rendelve a nemzeti kisebbségeknek, ha hatályba lép ez az alaptörvény. Másodsorban úgy véli, ugyancsak a még el nem fogadott tervezet alapján, hogy nemcsak a Vajdaság nem lesz része Szerbiának, hanem fordítva, Szerbia függ majd a Vajdaságtól, mégpedig – mivel a Vajdaságban, a nemzeti kisebbségek fognak uralkodni a szerb többség felett (!) – épp a nemzeti kisebbségek akaratától, úgy-hogy Szerbia egyfajta kondomíniuma, azaz „közös gyarmata” (Idegen szavak és kifejezések szótára) lesz a vajdasági nemzeti kisebbségeknek. S itt bújít ki a szög a zsákból: nem a Vajdasággal, a Vajdaság autonómiájával van az igazi baj, hanem azzal, hogy – mint Čavoški beteges képzeletében megrajzolta – a nemzeti kisebbségek uralkodnának a szerb többség felett, kisebbséggé változtatva őket. Čavoški terjedelmes cikkének persze nincs nagy fogantója – a belgrádi irodalmi lapot kevesen olvassák, az általa felboncolt alapokmány-tervezet még messze van az elfogadástól -, annyit azonban elérhet, hogy még többen ellenzik a Vajdaság autonómiáját, még többen válnak idegengyűlölökké a lap olvasói közül. Mi pedig várhatjuk az ún. gyűlöletbeszéd újabb megnyilvánulásait. (Már meg is jelentek. De erről alább.)

A BELGRÁDI IRODALMI LAPNAK UGYANABBAN A SZÁMÁBAN bizonyos Branislav Đorđević nyílt levelet írt Predrag Matvejević horvát írónak. A levél a Književne novine egész utolsó oldalát elfoglalta, de mi itt csak néhány sort szenteltünk neki, mert többet nem érdemel meg. Đorđević tulajdonképpen vitába száll a

horvát író Szarajevótól Szarajevóig c. cikkével, amely a spanyol El Paisban jelent meg. Ez a „vita” azonban nem vita, hanem szemrehányás, vádaskodás, rágal-mazás. Matvejevićről mindenkinek meglehet a véleménye, ismerjük múltbeli tevékenységét, álláspontjait, de az a hang, amelyet Đorđević megüt Književne novine-beli cikkében, teljes összhangban van Kosta Čavoški előbb elemzett írásának hangnemével, módszerével, szótárával, és ami a legfontosabb: céljával. Az pedig visszavezet bennünket a múlt század 90-es éveinek céljaihoz, módszereihez, eseményeihez és eredményeihez. Úgy látszik, a jobb napokat megért belgrádi irodalmi lap körül csoportosulóknak erre van szükségük, ezt hiányolják. Mi nem.

NEM SOKBAN KÜLÖNBÖZIK ČAVOŠKI ÉS ĐORĐEVIĆ hangjától, állásfoglalásától az egykori szabadkai főszerkesztő cikke, amely a budapesti 168 órában jelent meg. Ő a vajdasági magyar kisebbséget vette célba. El van keseredve, hogy nálunk némely kisebbségi magyart kellemetlenül érintette a Fidesz választási balsikere, és siet is Orbán választási gyűléseit Hitler, Sztálin, Rákosi, Kádár, Ceaușescu, Milošević gyűléseihez hasonlítani. Megtámadja még a tóthfalui Logos nyomdát, mivel szerinte „a magyarországi adófitetők pénzéből... egy klientúra (!) Tótfalura (így!) méltóztatott valamennyit csurrantani”. A cikkíró még egy összehasonlítást tesz: Milošević győzelme a korábbi választásokon „egyre nagyobb arányú” volt a sötét déli vidékeken, ahova nem jutott el az ellenzéki média hangja, mint ahogy Magyarországon is „ott nyert a jobboldal” (helyesebben a polgári koalíció), ahol „nem láthatók-hallhatók a kereskedelmi tévék, rádiók, ahol a mezőnyt az M1 és M2 no meg a Duna TV uralja”. (Zárójelben: ha nem volnának ezek az adók, még gyorsabb volna a kisebbségbe szorult magyarság eltűnése, felmorzsolódása.) Igen ex főszerkesztő úr, mi a „királyi” magyar tévéket nézzük – ahogy Ön nevezi őket-, és hálásak vagyunk nekik munkájukért. Isten tartsa meg őket, még az MSZP-SZDSZ-SZSZP-vágyak ellenére is!

FELÉBREDT A SZERB DIASZPÓRA, s szavazati jogot követel magának a szerbiai (jugoszláviai) választásokon. Állítólag három és fél milliónyi szerb él külföldön (ki politikai, ki gazdasági okokból, ki kalandvágyból), s a Diaszpóra Tanácsa azt követeli a szerbiai kormánytól, hogy a külföldön élő szerbeknek (mert csak róluk van szó, nem a külföldön élő szerbiai nemzeti kisebbségekről is) adjon állampolgárságot (ez nem vitatéma, de akkor engedjék meg a szerbiai nemzeti kisebbségeknek, hogy felvegyék anyaországuk állampolgárságát is), adjon szavazati jogot a diaszpóra tagjainak (akik nemcsak hogy távol élnek az őshazától, de azt sem tudják, mi történik itt, vagy legalábbis késeve, esetleg tévesen értesülnek, nem vesznek részt a hazai eseményekben, nem élnek a mi életünket, nem érzik mindennapi életünk keserveit), és szolgálhassák a katonaságot Szerbiában (ehhez mit szólna új hazájuk hadserege?). Itt a legfontosabb és legsürgősebb a szavazati jog. Hogy a távolban élők beleavatkozhatnak az őshaza életébe. Döntsenek azoknak a sorsáról, akik itt maradtak. Akik itt fizetnek adót. (Mert az adózást nem követeli a szerbiai kormánytól a Diaszpóra Tanácsa.) Jasmina Vujić, a Diaszpóra Tanácsának egyik társelnöke úgy véli, a mostani államhatalom fél a diaszpóra tagjainak szavazatától, mert nem tudja, mire fog szavazni egymillió külföldi szerb. Véleményem szerint nem a hatalom félelme a fontos, a döntő ebben a kérdésben, hanem a hazai szavazók, az itthon maradottak joga arra, hogy döntsenek életükről, sorsukról. Anélkül, hogy a politikailag tájékozatlanok, az idegen környezetben másképp élők, más szokásokat elsajátítottak beleavatkoznának életük folyásába. És továbbra is távol maradjanak, akárkiről van is szó.

ELÉG RÉGEN MEGALAKULT MÁR A Cirill Írásmódot Védők Egyesülete, s elég hangosan – tüntetésekkel, falragaszokkal, röpcédulákkal – harcol céljáért: a cirill írásmód megmentéséért, jogainak elismeréséért.

Ezeréves a cirill írásmód – olvastuk a Večernje novosti című belgrádi lapban –, meg kell hát védeni, ugyanis mind nyilvánvalóbb az eltűnése. Állítólag Szerbiában nem tisztelik se az alkotmányt, se a hivatalos nyelvhasználatról szóló törvényt, s így Szerbia áttért a latin (azaz idegen) írásmódra. Dragoljub Zbiljić, az egyesület végrehajtótanácsának elnöke szerint Újvidéken például a városi feliratoknak csak 18,5% cirill. (Mária Terézia korában sem volt ez így – mondja az elnök. Persze, lehet, hogy ő a gót betűket látta cirillnek.) Belgrádban a feliratoknak csak 31,8%-a cirill, Kikindán

12%-a, Nagybecskerekén (azaz Zrenjaninban) kb. 14%-a, Palánkán valamivel több mint 14%-a, Zomborban 12%-a. (Nem véletlen, hogy Zbiljić – Belgrádtól eltekintve – csupa vajdasági példát sorolt fel, így nem tudjuk, mi a helyzet a többi európai városban, például, Vranjében, Preševóban, Svilajnacban, Kuršumljában stb. A tévékre is panaszkodik Zbiljić: október 5. után úgy eltűnt a cirill írásmód a képernyőről, mintha „a nép október 5-én a cirill írásmód ellen lázadt volna fel”. Az egyesület azt követeli, hogy a cirill írásmód legyen Szerbiában a hivatalos, mint ahogy – mondta Zbiljić – többek között Magyarországon a latin írásmód a hivatalos. „A cirill írásmódot ebbe a helyzetbe a »két írásmód«, a kommunista találmány hozta, ami a cirill és a latin írásmód egyenrangúságát jelenti.” Ezt elfogadta néhány szerb nyelvész is, habár az egyfajta írásmód sokkal gazdaságosabb (!).

„A cirill írásmód tökéletesebb a latinnál (az idegengyűlöletet, a felsőbbrendűségi érzést tehát ki lehet terjeszteni az írásmódra is – T. L.), de ha nem lenne is, ez nem ok arra, hogy elfeledkezzünk arról, ami létünk alapja?” – kérdi Dragoljub Zbiljić. Mert ha elfeledkezzünk írásmódunkról – fejtegeti a továbbiakban –, akkor mit őrzünk meg értékeinkből? Egyébként Zbiljić – a már említett idegengyűlölet szellemében – a latin írásmódot horvátnak nevezi. Ha a „horvát írásmóddal” be lehetne kerülni a világba (?), „akkor az egész világ elfogadná és megtanulná a horvát latin írásmódot”. Mintha – bizonyos kivételekkel – nem használná az „egész világ” a latin írásmódot, amely nem is horvát, hanem latin... Szerencsére Zbiljić az egész helyzetért nem másokat okol, hanem a szerbeket, akik „szerb szokás szerint – ha választásra akad alkalmuk – rendszerint az idegent fogadják el, bármennyire értéktelenebb és tökéletlenebb is az”. Dragoljub Zbiljić és egyesülete egy dologról elfeledkezett: arról, hogy a választás szabadsága adva van mindenkinek, és ha valaki, még szerb létére is, jobban szeret latin betűkkel írni, akkor se Zbiljićnek, se társainak – akik között országgyűlési képviselők, egyetemi tanárok, írók is vannak – nincs joguk ezt megtiltani. Falragaszain az említett egyesület még arra is felhívja a polgárokat, hogy ne olvassanak latin betűkkel nyomtatott újságokat. Érdekes, hogy ez egy cseppet sem zavarja a belgrádi lapkiadókat, újságírókat, hogy – a Politika, a Borba, a Atlas, az Ekspres és a Večernje novosti kivételével (bocsánat, hogy latin betűkkel írtam le a címüket!) – latin betűkkel nyomtassák lapjaikat (Danas, Blic, Vreme, Nedeljni telegraf, sőt a jobboldali Nacional is). Most már csak az hiányzik,

hogyan A Cirill Írásmódot Védők Egyesülete megtiltsa a latin betűk használatát a cégtáblákon. Az Emberi Jogok Ligája (vagy ehhez hasonló nevű szervezet) felfigyelhetne ennek a cirillvédő szervezetnek a működésére: szerintem emberi jogokat sért az, ha valakire rá akarunk kényszeríteni egy írásmódot. És itt ez a legfontosabb.

AZ IDÉN IS MEGRENDEZTÉK A TOKAJI ÍRÓTÁBORT – ha nem tévedek, a harmincadikat –, s furcsállva vettem tudomásul, hogy a vajdasági magyar írók közül egy olyan személy tartott előadást, akinek mindenekelőtt hamut kellene szórnia a fejére, s aztán előadást tartania. Úgy tetszik, az anyaországban nem tudják, vagy nem akarják tudomásul venni, hogy az elmúlt időszakban a vajdasági magyar írók közül ki milyen szerepre vállalkozott. Pedig illene tudniuk.

A MAGYAR NEMZETI TANÁCS elektorai között megtaláljuk majd a VMNYE elektorát is, egy olyan személyt, aki 1989 előtt eléggé dicstelen feladatokat végzett. És mi is az a VMNYE? Tudja-e valaki, mit jelent ez a rövidítés? Segítsek: ez az a szervezet – mindegy, hogy hívják –, amelynek egyetlenegy tagja van. Tudják, ki az? Az elnöke.

ILLYÉS GYULA SZÜLETÉSÉNEK 100. ÉVFORDULÓJÁT FOGJUK MEGÜLNI novembere 2-án. Lesznek tanácskozások, ünnepi megemlékezések, könyvek fognak megjelenni. Vajon legalább akkor kiderül, mi is történt itt nálunk 1983-ban, az egyik frankfurti lapnak adott Illyés-nyilatkozattal kapcsolatban? Vajon kiderül – legalább akkor! –, kik álltak a mögött az akció mögött, amely nálunk Illyés Gyula ellen folyt? Irodalmunk egyik szégyenfoltja az, senki még nem mosta le rólunk, de akik bele voltak keverve (és barátaik), el akarják feledni. Pedig nem szabad.

EGY RÖVID IDŐRE FELTŰNT, AZTÁN SZERENCSÉRE LETŰNT Milan Paroški, a Narodna stranka (Néppárt) nevű fantompárt elnöke. S míg le nem tűnt, nyilatkozgatott is a sajtónak. A Građanski list című újvidéki lapnak adott nyilatkozatában (2002. szeptember 3.) azt mondta, hogy a mostani hatalom eladta a Vajdaságot a Duna–Körös–Maros–Tisza-régióknak – képzeljék: eladta! –, s ezt a régiót „lenyelte a magyar többség”. Megint mi, magyarok vagyunk a rosszak, akárcsak 70-80 évvel ezelőtt, amikor Paroški szellemi elődei, az ORJUNA meg a SRNAO uszítottak a magyarok ellen. Ez a régió – mondta Paroški az újvidéki napilapnak – „önkéntes elnevezése az anyaországnak (az eredeti szövegben: „Anja Oršag”), Magyarországnak, a nagy édesanyjának, amely a Szerb Vajdaságban a

genocíd 1848-ban, 1914-ben és 1941-ben jelenik meg”. „A Vajdaságot nem lehet szétszakítani – mondta Paroški –, ahogy ezt önkényesen Nenad Čanak (a vajdasági képviselőház elnöke – T. L.) tette... s ezzel egy újszülött régiót teremtett, Eszék, Újvidék és Tuzla részvételével, horvát többséggel. Honnan veszi magának a jogot Čanak, hogy... felszabdálja a Vajdaságot, s a Vajdaság egy részét besorolja egy horvát többségű régióba?” Paroškit persze – ezt régóta tudjuk, emlékszünk egykori szerepléseire nagygyűléseken, a szerbiai parlamentben, amíg képviselő volt – nem szabad komolyan venni, s most le is szerepelt Velja Iličtyel, pártfogójával és partnerével együtt, de amit mondott, ami megjelent a sajtóban, azt sokan hallották, olvasták, s az benne marad az emberek tudatában vagy tudatalattijában. S Paroški sem jobb, mint a hasonszőrűek, például Le Pen, Mečiar, Funar, hogy a hazai Le Penekről ne is beszéljünk.

NEM VAGYOK A FALFIRKÁK gyűjtője, de jártamban-keltében kénytelen-kelletlen észreveszem őket. Meg kell állapítanom: tükrözik a városban – s talán az országban – uralkodó hangulatot. A falfirkák, szerencsére, mind más nyelvűek, én pedig veszem magamnak a bátorságot, hogy magyar fordításban közöljem őket, tanulságul és kordokumentumként: *Halál a cigányokra!* – *A zsidó a gonoszság jelképe.* – DOS (Szerbiai Demokratikus Ellenzék) = ☆ (Dávid csillag). – *Megöljük a siptárokat!* (albánokat) – *Szerbia a szerbeké* – *Čanak zsidó janicsár.* (Az utóbbi három falfirka a szerb ortodox püspökség falán olvasható.) *Magyar p...* (a Forum épületének falán olvasható.) – *Biztosítsuk a jövőt a fehér gyermekeknek!* *A fajért, a nemzetért!* – *Halál a zsidókra!*

Úgy vélem, mindehhez nem kell kommentár, de az alábbi két eset jobban megvilágítja a falfirkák ügyét is.

A BELGRÁDI REX KULTURÁLIS KÖZPONT ÉS AZ 1991-1999 KÖZÖTTI HÁBORÚK DOKUMENTÁCIÓS KÖZPONTJA más szervezetekkel együtt rendezte meg Újvidéken a Vojvodina Sport- és Üzletközpontban Ron Haviv amerikai fotóriporter felvételeinek kiállítását. Több szerbiai városban a jobboldali erők megakadályozták a kiállítás megszervezését. Újvidéken – igaz, jelentős rendőri erők jelenlétében – megnyitották. Egy csoport fiatal – részben Radovan Karadžić arcmásával díszített trikókban – megpróbálta akadályozni a megnyitást, közbekiáltásokkal, füttyszóval zavarták a megnyitóbeszédet – Nenad Čanak tartományi képviselőházi elnökét is –, de a kiállítás megnyílt, és szeptember

20-áig, miként tervezték, nyitva is volt. A rendezők Ron Haviv nagyméretű felvételei mellé papírlapokat ragasztottak, golyóstollakat akasztottak, hogy mindenki odaírhasssa a véleményét. Hát volt mit olvasni: *Öld meg a muzulmánt! Öld meg a horvátot! Öld meg a siptárt! (albánt) Öld meg a magyart! Stb.*

A feliratok, mint láttuk, az újvidéki falfirkák rokonai. Forrásuk közös.

HÓNAPOK ÓTA FOLYIK A TILTAKOZÁS az ellen, hogy az új országút egy szakasza miatt máshova helyezték az újvidéki Almási temető néhány régi sírját. Szakértők szerint az utat nem lehet máshova építeni, azaz elterelni. A város vezetősége is ezen a véleményen van. Az ügy bíróság elé került, ezért leállították a munkálatokat a jogerős ítélet meghozataláig. Időközben azoknak a halottaknak a hozzátartozói, akiknek a sírját át kell helyezni, beleegyeztek az áttelepítésbe, a tüntetés mégis folytatódik. Valaki uszítja a salajkaikat. Azt is kitalálták, hogy a temetőnek azon részén, ahol az útnak át kellene haladnia, a háború alatt kivégzett újvidéki zsidók és szerbek tömegsírja található. Azt pedig – így a tiltakozók – nem szabad meggyalázni. (Eddig még soha senki nem említette, hogy az almási temető „veszélyeztetett” részén tömegsír van. Most jöttek ezzel elő az útépités ellenzői. Mert ki mer hozzányúlni a fasizmus áldozatainak tömegsírjához?) Mivel az ügyben még nincs bírósági döntés, ki tudja, mikor és milyen lesz, a tiltakozók újabb cselhez folyamodtak: keresztet állítottak az állítólagos tömegsír fölé. Próbálja valaki bántani, elvinni, áthelyezni, kitépni, meggyalázni a keresztet! (A szerb ortodox egyház nem szentelte fel a keresztet, habár az egyébként szokásos, sőt talán kötelező is.)

Áll tehát a kereszt az Almási temetőbeli állítólagos tömegsír felett. Fölteszem a kérdést: ha az Almási temetőben szabad keresztet állítani, ha senki sem tiltja, nem tépi ki, nem töri össze, nem dönti le, akkor miért bántják, miért szedik ki, döntik le azokat a kereszteteket, amelyeket a római katolikus és református hívők állítanak évente az újvidéki katonatemetőben a kommunizmus ártatlan áldozatainak? És nem állítólagos tömegsír fölé, hanem csak szimbólumként, a megemlékezés jeleként! Erre a kérdésre meg kell adniuk a választ azoknak, akik az Almási temetőben felállították a keresztet, de azoknak is, akik a katonatemetőben évek óta megsemmisítik a kereszteteket!

AZ ÚJVIDÉKI UTCÁKON A PRESS INTERNATIONAL újságárusainál megvásárolható egy sor németországi, franciaországi, olaszországi, sőt horvátor-

szági napi- és hetilap, de magyar nem. Még a Magyar Szó sem, hát még valamelyik magyarországi újság! Pedig szívesen olvasnánk időnként a Magyar Nemzetet vagy a Heti Választ, s nemcsak a La Republicát vagy a Die Zeitot.

Ha magyarországi könyveket akar vásárolni az ember Újvidéken, hiába tér be a Forum shop boltjába, ott csak hazai kiadványok kaphatók. Bezzeg a Vojvodina Sport- és Üzletközpont emeletén, a Libro könyvesboltban szebbnél szebb angol könyveket találunk. Magyart egyet sem. Állítólag olyanok a jelenlegi jugoszláviai könyv- és sajtóbehozatali előírások, hogy csak az idegen nyelvű lapok és könyvek behozatalának nyitnak utat. A magyar pedig nálunk nem idegen nyelv. Olvassunk tehát vagy csak hazai, vagy csak angol, német, olasz, francia lapokat! Na és a horvát újságok? Azok minek számítanak? Szemmel láthatóan idegen nyelvűeknek.

Vannak, akik ezt így is gondolják.

EGY SZERB FILMSZÍNÉSZNŐ KIJELENTETTE, HOGY LEVÁLTANÁ AZ ÖSSZES színházigazgatót, mert úgy viselkednek, mintha a színház apai örökségük volna. Maguk döntenek a szereposztásról, a darabválasztásról, arról, hogy kit vesznek fel a színházba, kit bocsátanak el. „Ez túl nagy hatalom egy ember kezében, aki nem tulajdonosa a színháznak” – fejezte be nyilatkozatát a színésznő. Lehet, hogy némely színházban ez így van, de úgy véljük, nemcsak ott. Például némely könyvkiadóban: az igazgató dönt a kiadandó könyvekről – jó barátainak sugalmazásai, tanácsai alapján –, ő dönt arról, kit vesz fel a cégbe, kit mar ki a cégből, kinek mennyit fizet művéért, fizet-e egyáltalán, milyen lesz a könyvkiadó politikája. Pedig ő sem tulajdonos. Hogy mi a szerzők vagy az olvasók véleménye, az nem érdekli. A szerzők kénytelenek hozzá vinni a kézirataikat, mivel más közszolgálati kiadó nincs. Ez is a kommunizmus öröksége, akárcsak a színházigazgatók önkénye.

SZEPTEMBER 1-JÉN ÜNNEPELTE SZABADKA VÁROSA A VÁROS NAPJÁT, az ünnepet azonban megzavarta egy röpcédula, amely azt állítja, hogy Szabadkán most is idegenek uralkodnak, például olyan idegenek, mint Kasza József és Kern Imre. Ez persze elrontotta az ünnepi kedvet. Voltak, akiknek a kedvét az rontotta el, hogy a szabadkai tévében és a helyi rádióban az ünnep napján a Radetzky-indulót sugározták. Márpedig a Radetzky-induló az osztrák katonai erőt jelenti, és egy ellenforradalmi tábornok, a rossz hírű Radetzky nevét viseli. Alulírott pedig hallotta, hogy

Belgrádban is játszották hangversenyen Strauss zene-művét, a hallgatók még tapsoltak is neki, de a szabadságkaiak egy részét, a szabadságeszmény nagy híveit ez bántotta. Megértem őket, de azt már nem értem, miért a Radetzky nevet látják benne, s nem a Straussét, s nem a jó muzsikát, jó ritmust. Vagy az már nem is fontos?

VÉGÜL AZONBAN SZÓLJUNK MAGUNKRÓL IS! E sorok szerzője jól tudja, gazdag a tapasztalata a sajtó terén, hogy a nyomda ördöge nagy hatalom, s ezért már sokszor voltak kellemetlenségei. Amikor kamaszt-t írt le, kanász jelent meg egy lapban, gőz helyett géz stb. Folyóiratunk előző számában azonban az írógép ördöge tréfálta meg. Azt akarta a szerző leko-

pogni a gépen, hogy „megtűri, hogy két sógor legyen a famulusa”, s mit ad isten, ezt gépeli le: „megtűri, hogy két sógora legyen a famulusa” (63.o.). Tehát a hiba a szerző kezében volt, nem a számítógépben, amiért is mindenkitől elnézést kérek.

MÁR BEFEJEZTEM E ROVAT ÍRÁSÁT ÉS SZERKESZTÉSÉT, amikor Szabadkán megválasztották a Magyar Nemzeti Tanácsot. A Duna TV szép, terjedelmes riportban számolt be róla. Másfél órával később az újvidéki tévé ügyetlen, semmitmondó riportot sugárzott. Lehet, hogy majd a hétfői Napjainkban többet láthatunk mi, akik nem voltunk ott, de amit szombat este láthattunk, az szégyen.

